

Somrarna har blivit återvändarnas tid, en tid för hågkomster. Det är den tid då längtan till rötterna får människor att söka upp de gamla platserna, kanske för bekräftelse, titta vad det blev av mig i livet, eller bara för att konstatera att storstenen inte var så stor som man kom ihåg den eller att klätterträdet inte var så högt.

Konstsommaren präglas även den av sommarlovsstämning och återvändare. Norrbottens museum visar i Kafé Nittonhundra en utställning av Ina Almegård. Konstnären, som är född och delvis uppväxt i Luleå, förklarar på baksidan av katalogbladet om sin längtan norröver. Hon visar en serie målningar och litografier inspirerade av vistelse på Grönland dit hon kom som stipendiat 1993. Denna vistelse väckte minnen och drömmar från det nordliga barndomslandet som sedan omsattes i bilder.

Det är fantasifullt berättande och humoristiska bilder som visas i utställningen. Almegård målar i en fabulerande, lite naivistisk stil som påminner om barnboksillustrationer eller den jugoslaviska bondemåleritraditionen med stor omsorg om detaljer, lätt förvrängda perspektiv och ganska uppskruvad färgtemperatur. Det är vänliga bilder, om än ibland om allvarliga saker. "Mayday" anropas från skeppet i sjönöd omgivet av klippor och vassa isberg. I en annan bild ser vi skeppet sjunka i det grönskimrande iskalla vattnet.

Bilden "Uppbrott" skildrar ett avsked mellan en mckille i skinnpaj och en dam med sin resväska packad. Ute bland björkarna står motorcykeln och väntar på sin förare medan damen förmodligen reser ensam åt ett annat håll. Väl "Framme" har hon satt sig tillrätta i den röda soffan. Utanför sitt fönster ser hon isbergen flyta omkring och hon verkar nöjd med att vara där hon är. I bilderna "Grönland non stop" och "Utrustning för romantiska och äventyrliga inte särskilt sportiga flickor" målar hon väldigt sakligt upp vad som erfordras av utrustning för en hyfsad vistelse bland isflak och grönlänningar.

Väl hemma igen har hon ordnat det för sig i målningen "Svenska Björn". I en text över himlen står det "Men i stan har jag en livs levande björn. En sådan som får stjärnorna att lysa över Stockholms natthimmel". Måne en med skinnpaj frågar man sig?

I museets trapphus hänger, förutom ytterligare några målningar, även ett par fina textiltryck. "Disco I och II" som i avvägd färghållning och rytmik gjort mönster av människovimlet på ett dansgolv.

Att väcka sympati med vänlighet och berättarglädje utan att hamna i banaliteter är en svår balansgång. Ina Almegård klarar det konststycket med hjälp av sin egenart, sin bildfantasi, humorn och sin personlig målar teknik.

Bertil Sundstedt